

Tonia was een zacht, teer meisje van negen jaar. Het was nu lente, in het najaar was ze gaan hoesten en had dokter gezegd dat ze niet naar school mocht. Zij moest veel rust houden, liefst op een bedje liggen in de zon. Daarvoor zorgde moeder zooveel mogelijk. 's Morgens lag Tonia in de vóorkamer, daar kon ze in de straat de kinderen zien spelen. Als ze dan het touw, wanneer ze touwtje sprongen, zoo vroolijk hoorde tikkelen tegen de steenen en hur lustige stemmetjes klonken op, dan lachte Tonia mee en knikte eens vriendelijk tegen de meisjes. 's Middags droeg moeder het beddegoed naar achter, daar stonden op een tafeltje voor de veranda-deuren Tonia's bloempotten: zij koesterde zich in de warme zon én bekeek haar mooie plantjes.

Die stekjes had ze van tante Jet gekregen. Eerst stonden zij in een bloembollenglas vol water; verlangend had Tonia iederen dag getuurd of zij de fijne witte worteltjes nog niet zien kon. Eindelijk waren zij te voorschijn gekomen, eerst kleine knobbeltjes, daarna dunne draadjes. Toen had vader versche bloemaarde bij den tuinder gekocht en de plantjes keurig netjes in de potten gezet.

En nu gingen zij bloeien! 't Zouden vuurroode geraniums worden, dikke, groote bloemen. Tonia kende elk plantje precies. Wist hoeveel blaadjes en knopjes ze hadden, hoe hoog ze waren.

Haar polsen en hoofd klopten van spanning, als de wilde broers de plantjes eens ruw opnamen: ze moesten eens vallen en breken!

Dan zei moe: „Blijven jullie toch van Tonia's bloemen af, er is toch ruimte genoeg om ergens anders te gaan spelen”.

Dat was vanmiddag ook weer gebeurd. Zij hadden vakantie, alle vier. Het regende zwaar, zij konden niet uitgaan en 't vakantie-schoolwerk was al lang klaar.

„Weet je wat?” zei moe: „Gaan jullie naar den zolder, jullie maken het ook veel te druk om Tonia heen, ze ziet er bleek en moe uit.”

De jongens waren naar boven getrokken, dat vonden zij fijn. Er lag een stapel hout er stonden een paar oude sportwagens en heel wat planken. Spoedig hoorde moeder en Tonia hun opgewekte stemmen.

„Zij spelen padvindertje”, zeide Tonia, „ze bouwen een hut, hoor hen eens slapen met de planken”.

Moeder knikte, blij dat haar bengels zich vermaakten. Zij waren niet bepaald stout, alleen erg woelig.

De voorjaarszon begon het tegen drie uur van den regen te winnen; moeder had Tonia's plantjes vanmorgen op het warandarandje gezet om eens lekker af te spoelen, nu schitterden de kristallen droppeltjes op de teergroene blaadjes.

Tonia genoot er van. Wat waren ze prachtig. „O, moe,” riep ze verrukt, „ze zijn al wéér gegroeid. Ziet u wel, al de knopjes zijn dikker geworden, de kleuren komen al door! O moe, en die heb ik zelf opgekweekt!”

Moe sloeg een eitje stuk, klutste dit in een melkbeker en keek onderwjl met gelukkige oogen naar Tonia.

Heerlijk dat het kind zóó begon op te knappen. 't Was net of zij óók levenslust gekregen had, bij het gadeslaan van haar plantjes. Zij leefde op in de laatste maanden. Moeder had zich toch zoo bedrukt en ongerust gevoeld. Zelf een zwak, teer vrouwtje wist ze zoo goed, hoe slecht het zou geweest zijn, als Tonia zoo lusteloos en ongevoelig was gebleven als in het begin van den winter. Zij kon in het eerst hare magere handjes zoo doodmoe samen vouwen, dan vielen haar stille blauwe oogen dicht en werden de lippen wit; nu blonken haar oogen, een blosje kleurde haar wangen. Tonia lachte.

Boven speelden de jongens padvindertje. Toen de zon begon te schijnen, vonden zij, dat ze *buiten* een hut moesten bouwen. Maar hoe? Alle planken waren te kort. „k Heb al wat!” riep Nico triomfeerend en kwam met een stuk vloerkleed aangezeuld. Dat binden we vast aan den muur en dan kan het over de leuning van de veranda hangen!

„Fijn!” riepen Wim en Barend tegelijk, maar André vond dat gevaarlijk: „Hoe kun je zoo'n zwaar kleed vastkrijgen aan den muur?” vroeg hij: „Als het afglijdt moppert mijnheer beneden.”

„Ach jij, met je bezwaren!” weerstond Nico. „We kunnen toch wel stevige spijkers in den muur slaan.”

„De muur houdt niet,” waarschuwde André, terwijl hij toezag, hoe Nico hamer en spijkers hanteerde: „de kalk is veel te los”.

„Dan slaan we in het hout,” riep Wim, den hamer weggrissend. „Zie zoo, dat gaat.”

Inderdaad. Na 'n tijdje hadden de jongens vier dikke spijkers in het hout gejaagd, nu moest het kleed worden vastgebonden. Maar waarmee? Een stevig touw was spoedig gevonden, met een paknaald schoot het touw vlug door den dikken zoom.

„Nu alle drie geholpen,” kommandeerde Nico: „Barend, hou het kleed vast. Wim en André, gooi het over de leuning. Vasthouden alle drie tot ik het kleed heb vastgesjord.”

Vol spanning keken de jongens naar Nico's stevige handen. 't Ging nog zoo gemakkelijk niet. Telkens als zij het kleed even vierden, trok het touw los.

Eindelijk, na lang gepruts, dacht Nico het gewonnen te hebben, 't dek van de hut zat vast.

„Zie zoo, nu gaan we de hut inrichten!” riep Nico verrukt. „Barend haal jij.....”

Plots uitten de jongens alle vier een gil van schrik. Een onverwachte windvlaag joeg áán om den hoek van het huis, bolde het kleed omhoog, rukte het los, dáár gleed het weg over de leuning; beneden een rinkelend geraas van vallende potten.

„Tonia's potjes, Tonia's potjes”, schreeuwde André, terwijl hij over de leuning keek.

De jongens keken elkaar verschrikt aan. Tonia's potjes! Ze wisten, hoeveel Tonia van die plantjes hield. Moeder zei vanmorgen nog: „'t Kind knapt heelemaal op door die potjes.”

„Ik durf niet naar beneden,” jammerde Nico, en Barend zette het op een huilen, alsof hij zelf het grootste ongeluk gekregen had.

Beneden keek Tonia met ontzetting in de oogen het

schouwspel van verwoesting aan, toen moeder, fel geschrikt, het zware kleed over de gevallen planten verwijderd had. De knopjes gebroken, de blaadjes geknakt, de bloemaarde uitgestort over den grond, de potten aan scherven.

„Moeder, moeder, het is toch zoo verschrikkelijk!” kreet Tonia. Ze was van haar rustbed afgesprongen en keek sidderend naar buiten.

Plots wankelde zij, moeder keerde zich om, ving het kind op in de bevende armen.

Net kwam vader binnen; hij keek verbijsterd rond, begreep dadelijk wat er gebeurd was, lei Tonia als een veertje weer op haar bedje, en streek toen troostend de hand over het haar van zijn snikkende vrouw.

„O man, kijk nu Tonia eens aan!”

„Ik dacht den heelen dag al aan dat versje:

Ik ween om bloemen in den knop gebroken
En voor den ochtend van hun bloei vergaan.”

Als we Tonia nu maar niet verliezen. Kijk eens, 't is net of ze al dood is!”

„Nee vrouw, 't is een flauwte,” bemoedigde vader. Hij zocht in de kast naar azijn, liet Tonia ruiken, waschte haar bonzende slapen met eau de Cologne: „Toe moeder, ruik ook eens. Stil nu, niet huilen. 't Komt wel weer terecht. Kijk, ze beweegt al.”

Moeder schudde angstig het hoofd: „O, o dat die bengels boven je dat aandoen....”

„Die wilde onvoorzichtige jongens zal ik wel eens flink onder handen nemen,” zei vader: „Trouwens ze hebben eigenlijk hun straf al. Je zult eens zien wat 'n verdriet ze er over hebben.”

Moeder stond op, want Tonia kwam bij, keek verwilderd rond.

Met tranen in de oogen herhaalde moeder weer:

„Ik ween om bloemen in den knop gebroken
En voor den ochtend van hun bloei vergaan.”

„Kom, kom,” wekte vader op, „niet zoo zwaartillend. Ik weet een ander versje: „God is een toevlucht voor de zijnen”. Hij zal onze lieveling weer genezen. En wat de bloemen betreft,” hierbij nam vader Tonia op in zijn sterke armen: „Jij krijgt van vader andere bloemen hoor.”

„Ja maar, ik had die zelf opgekweekt,” schreide Tonia.

„Vader zal ze weer opknappen hoor. In nieuwe potjes zetten. En dan gaan ze weer bloeien. •Heusch. Allemaal!”

„Heusch?” vroeg Tonia twijfelend, met een blik op den verwarden hoop aarde, scherven en potjes.

„Wis en drie liefje. Ga nu rustig liggen. En dan ga ik eerst eens met die onbesuisde jongens op zolder praten. Die zitten in de war.”

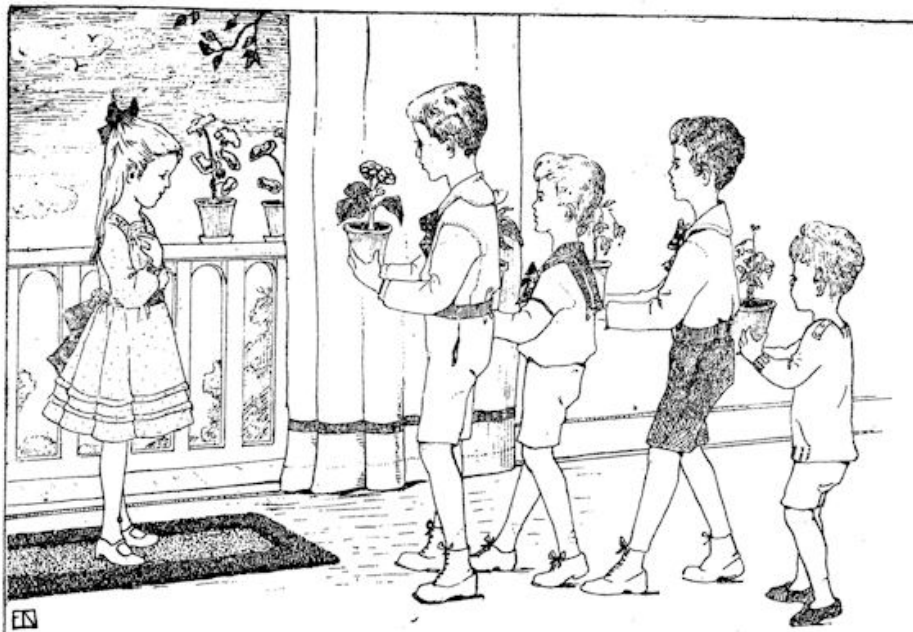
't Was vier weken later. In de zoete zoete Mei vierde Tonia haar verjaardag. Ze zag er lief uit in haar witte jurkje en met een blauw lintje in 't zijdige dunne haar. Ze was voor 't eerst een halven dag opgeweest. Haar potjes stonden nu dag en nacht buiten, vader had waarheid gesproken, ze begonnen weer nieuwe kopjes te maken en knopjes ontloken. Vader had de afgebroken takjes gestekt en nu keek Tonia er naar met schitterende oogen.

„O vader, hebt u 't al gezien,” riep ze blijde: „die stekjes gaan toch nog bloeien, kijk maar, heusch.”

„Nee maar, zoiets heb ik nog nooit bijgewoond,” sprak vader verwonderd, meestal verdrogen de knopjes van stekken. Kijk eens moe!”

Moe kwam en zij drieën stonden op de veranda.

Onhoorbaar waren de vier jongens binnengekomen. Nico en André voorop. Die droegen elk een mooie begonia. Nico een roode en André een witte. Barend en Wim hadden elk een fuchsia. Ook al verschillend.

„Toni, voor je verjaardag!” riep Nicoforsch.

Het meisje liep haastig naar binnen, zag de broers, die nu heel voorzichtig elk een potje droegen, een heele toer voor dat onrustige viertal.

„Omdat wij je potjes vernield hebben, uit onzen spaarpot,” zei Nico snel en hard, want hij wou flink zijn en geen tranen laten zien.

Maar Tonia schreide van blijdschap: „O moe, vader, nu is heel mijn randje vol,” juichte zij.

Vader en moeder waren ook blij. De jongens hadden zelf verzonnen en gevraagd om bloemen voor Tonia te mogen kopen. Wat waren ze gelukkig, Tonia zoo voldaan te zien; alle leed was vergeten.

„Zie je wel moe,” zei vader, „dat je treurige versje niet uitkomt. De bloemen weer in orde en onze lieveling haast hersteld. Looft den Heer!”

„We moesten saam den Heere eens danken,” stelde moeder voor. „Kom vader, speel eens een versje op het orgel.”

„Wat graag,” viel vader bij.

Hij nam plaats voor het orgel en zette in met een heldere stem, terwijl allen blijde meezongen:

Geloofd zij God met diepst ontzag
Hij overlaadt ons dag aan dag
Met zijne gunstbewijzen.
Die God is onze zaligheid,
Wie zou die hoogste Majesteit
Dan niet met eerbied prijzen.

Nog zongen zij toen tante Jet belde. Nico hoorde de bel overgaan, vloog naar de deur en juichte, „o tante Jèt, o tante Jet!”

Tante klom bedaard de trap op. Zij had een bakje vol prachtige viooltjes bij zich voor Tonia. „O moe, pa, kijk eens”, riep Tonia verrukt. Nòg al meer bloemen, waar moet ik die nu zetten?”

„Ik weet raad”, zei vader, we zullen op de veranda er nog een dwarsplankje bij timmeren, dan kunnen ze allemaal een plaatsje krijgen”.

Tonia lachte tevreden, ze had al haar bloemen weer terug gekregen en was o zoo blij, dat ze nu jarig en beter was”.

